

Žalobník opiera žalobný nárok proti žalovanej o to, že žalovaná firma F., všeobecná poisťujúca spoločnosť, p o d r i a d i t e ľ s t v o v B., prevzala obchod bývalého P. poisťujúceho ústavu, proti ktorému bola žalobníkovu pravoplatne prisúdená pohľadávka 32.852 Kč 70 h, a že žalovaná je preto žalobníkovi za jeho pohľadávku podľa zák. čl. LVII: 1908 a vlád. nariadenia z 25. júna 1926 čís. 92 Sb. z. a n. zodpovedná. Overeným opisom k spisom pripojenej zmluvy z 20. marca 1928 je preukázané, že smluva o prevzatí ústavu bola uzavrená medzi P. poisťujúcim ústavom a firmou F., filiálnym riaditeľstvom pre republiku Československú v Prahe.

Vedľajší závod resp. filiálka nie je samostatnou právnu osobou (samostatným subjektom práv a záväzkov); nemá preto ani právnej, ani sporovej spôsobilosti. Tieto spôsobilosti má vždy len fyzická alebo právna osoba, ktorá je majiteľom závodu. Súdna prax však priznáva filiálke sporovú spôsobilosť v prípadoch, kde ide o veci, na jej obchodnú činnosť sa vzťahujúce. (Rozh. č. 3194, 4234, 9726, 10285, 10355, 13574 Sb. n. s.) Bolo by tedy žalované filiálne riaditeľstvo (totiž filiálka) v B. ako samostatný subjekt k žalobe pasívne legitimované len vtedy, keby bolo uzavrelo smluvu s P. poisťujúcim ústavom. Bolo však zistené, že sa to nestalo. Zo smluvy, uzavrenej centrálou, nemôže byť žalovaná filiálka.

Čís. 14237.

Preloženie do výslužby podľa § 116 b) služebného poriadku železničných zamestnanocv je neplatné, keď bolo vyslovené — hoci s účinnosťou až po uplynutí jednoročnej doby nemožnosti vykonávania služby pre chorobu — pred uplynutím tejto doby.

(Rozh. z 13. III. 1935, Rv III 529/34.)

Žalobník — staničný manipulant u dopravného úradu v Š. — 24. X. 1931 ochorel a bol od toho dňa do 20. I. 1932 v statuse nemocných; dňa 20. I. 1932 nastúpil službu, ochorel však dňa 24. I. 1932 znova a od tej doby bol v statuse nemocných až do 1. XI. 1932. Podľa posudku šéflekára zo dňa 2. IX. 1932 bol uznaný na službyneschopného. Výmerom riaditeľstva železníc zo dňa 7. X. 1932 bol daný do dočasnej výslužby, ktorý výmer bol žalobníkovi dňa 11. X. 1932 doručený. — Žalobník domáhal sa žalobou vyslovenia bezúčinnosti tohoto penzionovania a ďalšieho platenia aktívnych požitkov. Túto žalobu súd prvej stolice zamietol, o d v o l a c i súd jej vyhovel z týchto dôvodov: Podľa ustanovenia § 56 odst. 3 žel. služebného poriadku môže byť zamestnanec štátnych železníc daný zo zdravotných dôvodov na dočasný odpočinok po jednoročnej nepretržitej chorobe, a to isté je vyslovené v § 116 pod bodom b). Tieto ustanovenia treba podľa ich slovného znenia vykladať tak, že až po uplynutí stanovenej jednoročnej lehoty môže byť rozhodnuté o daní zamestnanca do výslužby. Postup taký nebol však v súdenom prípade zachovaný, lebo dekrét o dani do dočasnej výslužby bol — ako je nesporné — doručený žalobníkovi pred uplynutím spomenutej lehoty a to o niekoľko týždňov prv. Je síce pravda — na čo prvý súd kladie váhu — že

penzionovanie vstúpilo v účinnosť až po uplynutí spomenutej jednoročnej lehoty, avšak prvý súd nevšíma si okolnosti, že zdravotný stav žalobníka bol posledný raz pred penzionovaním zisťovaný už 2. septembra 1932, rok choroby žalobníka by bol však uplynul až dňa 24. októbra 1932, teda viac ako o 7 týždňov. Keby teda aj mohlo byť prijaté stanovisko prvého súdu, že predčasným vydáním penzijného dekrétu by žalobník neutrpel újmu, keďže účinnosť penzionovania nenastala pred uplynutím roka od jeho ochorenia, musel by byť podaný ešte dôkaz o tom, že žalobníkova choroba aj po vydaní dekrétu stále trvala až do 24. októbra 1932 včítne. Taký dôkaz však podaný nebol. Je tu síce svedectvo železničného lekára dra B. — ktorý ohliadol žalobníka ostatný raz dňa 2. IX. 1932 —, že sa dá s veľkou pravdepodobnosťou predpokladať, že stav žalobníka bude do dňa 25. X. 1932 taký, že k službe staničného manipulanta bude určite neschopný, avšak toto svedectvo nemožno pokladať za dostatočné, keďže podľa služebného poriadku musí tu byť pred penzionovaním nepretržitá jednoročná choroba, tak že tu záleží na tom, aby bol žalobník objektívne chorý po celú jednoročnú dobu, a je nerozhodné, či snáď — súc ináč zdravý — pre určitú službu by nebol spôsobilý. Odvolací súd zo znaleckého posudku dra N. berie za základ svojho rozhodnutia stanovisko, že nielen sa nedá dnes objektívne zistiť, že choroba žalobníka, pre ktorú nekonal predtým službu, trvala až do 24. X. 1932, ale že naopak s najväčšou pravdepodobnosťou podľa príznakov, ktoré pred penzionovaním boli spoznané drom B. a podľa výsledkov terajšieho roentgenologického skúmania možno ustáliť, že po 2. septembri 1932 stav zdravotný žalobníka sa tak zmenil, že ho bolo treba považovať za objektívne zdravého v dobe, keď rok od jeho ochorenia uplynul. Ináč odvolací súd už formálny nedostatok vyčkania spomenutého roku považuje za taký, že vyslovené penzionovanie treba vyhlásiť za neplatné; tým viac muselo se tak stať, keď sa žalovanej strane ani nepodarilo dokázať, že pred účinnosťou vysloveného penzionovania objektívne po celý rok trvala choroba žalobníka.

N a j v y š š í s ú d dovoláciu žiadosť zamietol. D ô v o d y:

Poukazuje se na podstatně správné důvody napadeného rozsudku s doložením, že celoroční nemožnost konati službu pro nemoc je podle § 116 písm. b) služ. řádu h m o t n ě - p r á v n í m předpokladem, aby zaměstnanec mohl býti dán do dočasné výslužby, a že podle zjištěného skutkového děje nemožnost tato k poslednímu dni roku onemocnění žalobcova zjištěna nebyla.

Tím chybí hmotněprávní předpoklad dočasné výslužby podle § 116 b) služ. řádu, již proto je napadené předložení do výslužby protiprávným.

Čís. 14249.

Lehota k obnove nesporného pokračovania podľa § 49 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. je šesťmesačná a počína sa v prípade, že základné pokračovanie skončilo sa usnesením rekurzného súdu (hoci potvrdzujúcim usnesenie I. súdu) dňom nasledujúcim po uplynutí 15 dní od doručenia rozhodnutia rekurzného súdu.

(Rozh. z 19. III. 1935, R III 141/35.)